

forstaa den foreliggende Sag, som naar Talen er om fortifikatoriske Værkers Opførelse. Nej, her er en Ting, som er simpel og klar, og som den ganske jævne, folkelige Forstand forstaaer: at dersom der indtræder urolige Forhold, farefulde Forhold for os fra Udlandet, vil enhver som helst Regering være nødt til at samle alt, hvad vi eje af disponibel Hærstyrke ved København, og ingen Regering og ingen General vil vove at sende en Hærstyrke til Vordingborg, Korsør eller andre Steder, naar der er Fare for, at Fjenden kan komme imellem og sætte sig fast i København, medens Hæren er borte — altsaa under den Forudsætning, at Staden ikke er værnnet til Landsiden. Og den Ordning, man vil indføre, med et til Landsiden ubefæstet København vil klistre al den Forsvarsmagt, vi have, til Hovedstaden og derved gøre det umuligt for den at optræde noget andet Sted, enten i Jylland, paa Fyn eller Sjælland.

Derfor staaer det klart for os, hvad Nedlæggelsen af Landbefæstningen betyder. Det er det, der gør, at vi stille Forslaget. Alt det, som man vil opnaa, og som man mener, man kan opnaa paa andre Punkter gennem de Love, her foreligge til Afgørelse, eller som allerede ere afgjorte, forspildes jo altsammen, naar dette Fundament mangler. Jeg kan godt her vende tilbage til et Billede, jeg brugte forleden. Man bygger Huset, men man udelader Fundamentet, og Huset kan ikke staa uden dette Fundament. Derfor er det altsaa, vi have stillet dette Forslag, derfor er det, at vi, naar det kommer til Afstemning, ønske selv at stemme derfor og ønske, at saa mange som muligt ville stemme derfor. Naar man nu vil spørge, om vi, da vi kun stille dette ene Ændringsforslag, ikke have andre Anker mod de foreliggende Love, saa siger jeg: Jo, vi have mange, og jeg henviser i saa Henseende til det Foredrag, vi nys have hørt. Men vi have som i en Sum samlet vor Opposition mod disse Forslag i dette ene Forslag, fordi det er det afgørende, og fordi det egner sig til at samle som i et Brændpunkt vore Indvendinger mod alle Svaghederne ved Forslagene. Vi ere paa Grund af vor Afmagt ikke i Stand til at gennemføre den Række Ændringsforslag i Hærloven, som vi kunde

ønske. Vi indskrænke os til dette ene, og i alt Fald vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg ogsaa gør det af en anden Grund. Dersom det nemlig var muligt, at dette ene Punkt kunde gennemføres saaledes, at vi kunde gaa med til det, vilde jeg tage under alvorlig Overvejelse, om ogsaa jeg skulde gaa med til at sluge, trods alle Mangler, de øvrige Foranstaltninger, der foreligge. Men jeg er dermed naaet til den yderste Grænse for den Imødekommenhed, jeg kan vise i denne Sag, saa jeg er ikke i Stand til at gaa med til en Forsvarsordning, der beslutter Københavns Befæstnings Nedlæggelse.

Naar jeg er med til at stille dette Forslag, ere vi os selvfølgelig alle vort Ansvar fuldstændig bevidst. Der har gjort sig Frygt gældende fra forskellige Sider, saaledes fra den ærede Ordfører (Carl Hansen), en Frygt for, at vi ikke skulde forstaa, hvad vi gøre. Jo, den ærede Ordfører kan være rolig, vi forstaa det fuldt vel; han kan godt spare sig sine Formodninger om, at vi fra vor Side skulde være hildede i gammeldags Forestillinger, og hvad han nu har fremført. Jeg skal ikke komme ind paa det og skal ikke bryde mig om i dette Øjeblik i en Sag af denne Betydning at synke ned til parlamentarisk Smaakævlery med den ærede Ordfører. Jeg anser ham ikke for at være kompetent Dommer over os. Jeg skal sige en anden Ting. Der er blevet udtalt den Frygt af den ærede Ordfører, at vor Stilling her kunde bringe denne Sag til at falde ved en Alliance med os fra de Radikales og Socialdemokraternes Side i dette Ting. Jeg skal overfor denne Frygt kun sige, at hvad andre gøre, kunne vi jo ikke svare for; hvis andre gøre dette og tilføre vort Forslag deres Stemmer, og saa deres Bevæggrund er den, vi maa antage, fordi vi maa antage, at Partier her i Salen altid handle ud fra alvorlige og politiske Bevæggrunde, at deres Stemmegivning til Fordel for vort Forslag vilde betyde, at Socialdemokrater og Radikale ere enige med os i, at Københavns Landbefæstning ikke bør nedlægges, ville vi selvfølgelig glæde os ved denne Tilslutning og betragte det som en Sejr for vore Ideer, som ikke har været større i den Tid, vi have arbejdet for denne Sag. Dersom de to Partier skulde stemme